

РЕШЕНИЕ

№ 7274

гр. София, 06.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 10.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **7426** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.87, ал.3, вр. чл.83, ал.6 ЗОБВВПИ.

Образувано е на основание изпратена от 06 РУ-СДВР постъпила жалба от Я. Д. Г. от [населено място] против Отказ за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие №230000-6075/26.04.2021 г., издаден от Началника на 06 РУ-СДВР. В жалбата се твърди, че актът е незаконосъобразен, като издаден при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и в нарушение на материалния закон, поради което се иска да бъде отменен изцяло по подробно изложените в жалбата съображения.

Ответникът Началника на 06 РУ-СДВР, чрез процесуалния си представител главен юрисконсулт Н. Г., в съдебно заседание изразява становище за неоснователност на жалбата. Предвид това и на основанията, изложени в представени по делото писмени бележки счита, че същата следва да бъде отхвърлена. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендирания от оспорващия като разноски адвокатски хонорар.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

От приложените по делото и към административната преписка доказателства е видно,

че на 26.11.2020 г. оспорващият е депозирал заявление по образец до Началника на 06 РУ-СДВР, с което е поискал да му бъде подновен срока на разрешение за съхранение, носене и употреба на притежаваните от него ловни оръжия и късоцевно огнестрелно оръжие за самоотбрана. Към този момент същият е притежавал Разрешение №244/09.07.2012 г. за придобиване на един брой късо нарезно огнестрелно оръжие, закупен пистолет „X. и K.“, калибър 9 мм, №24-050452. За това оръжие притежава издадено разрешение за съхранение, носене и употреба, издадено през 2012 г. и преиздадено през 2017 г. Видно от приложената на л.41 от делото докладна записка от 20.01.2021 г. във връзка с постъпилото заявление е извършена проверка, като преписката е окомплектована с необходимите документи, съгласно ЗОБВВПИ и е предложено да бъде разгледана по компетентност. От отразеното върху същата е видно, че е разпоредено да се издаде РСНУООБ за ловни цели. С писмо от 28.01.2021 г. заявителят е уведомен, че по отношение искането за подновяване на срока за късоцевното огнестрелно оръжие в заявлението не е посочил основателна причина, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение на основание чл.76, ал.3, т.3 ЗОБВВПИ. Предвид това спрямо него отпочва процедура по издаване на отказ за подновяване на срока на основание чл.58, ал.1, т.10 ЗОБВВПИ. Със същото писмо и на основание чл.34, ал.3 АПК на заявителя е даден 7-дневен срок, считано от датата на връчване на писмото, да депозира в писмен вид възражения, обяснения и/или доказателства, с които да посочи основателна причина, която по несъмнен начин обосновава издаване на исканото разрешение за късоцевното огнестрелно оръжие. Писмото е получено на 31.03.2021 г. С молба от 07.04.2021 г. оспорващият е посочил следните аргументи: като управител на фирма [фирма], занимаваща се с търговия на скраб често се налага да придружава натоварените със стока товарни автомобили на дружеството, чиято стойност понякога е доста висока; като изпълнителен директор на фирма [фирма], занимаваща се с отдаване под наем на спортни съоръжения, извършва инкасо, тъй като клиентите заплащат предимно на каса, а фирмените плащания са основно по банка. Сумите не оправдават наемането на охранителна фирма и той лично инкасира събраните средства; като ловец при лов на вреден дивеч понякога ползва късото оръжие, което не е наложително; тъй като живее в самостоятелна къща в скъп квартал, оръжието ползва и за самоохрана.

Последвало е издаване на оспорения в настоящото производство отказ. В мотивите на същия административният орган е приел, че посочените от лицето мотиви не обосновават необходимостта и нуждата от носене и употреба на огнестрелно оръжие, доколкото са представени доказателства относно съществуваща потенциална опасност за живота и здравето му. При извършените справки в масивите на МВР реална такава не е установена. Предотвратяването на потенциални опасности върху личността и имуществото не може да мотивира издаване на исканото разрешение.

За издадения отказ заявителят е уведомен на 08.07.2021 г.

Разпитаният в хода на съдебното производство свидетел установява твърденията на оспорващия, че във връзка с представляваното от него дружество оспорващият разполага със суми от порядъка на 1000 лева дневно, получавани от клиентите, които наемат притежаваните от дружеството спортни съоръжения, както и че като представляващ другата си фирма предоставя пари на служителите, за да закупват желяза, цветни метали и др. Заявява, че посегателства върху живота на оспорващия не е имало, но е имало такива по отношение на имуществото му преди 5-6 години, когато бил направен опит за взлом през нощта, който бил предотвратен от намиращите се

там служители. Иначе 2-3 пъти складовете с цветни метали били разбивани и били извършвани кражби. Свидетелят установява, че за охрана на обектите на дружеството, което се занимава с изкупуване на цветни метали има С. и паник бутон.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена е от надлежна страна, адресат на неблагоприятен за нея административен акт, подлежащ на съдебен контрол. Оспореният акт е получен на 08.07.2021 г., а жалбата против него е подадена на 22.07.2021 г. Следователно депозирана е в законоустановения в чл.149, ал.1 АПК срок. Предвид това същата е процесуално ДОПУСТИМА. Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Съдът счита, че оспореният в настоящото производство отказ е издаден от орган с произтичаща от закона компетентност като началник на РУ - чл. 83, ал. 5 ЗОБВВПИ, в предписаната от закона писмена форма и със съдържание, съответно на изискването за мотивиран отказ по чл. 83, ал. 5 ЗОБВВПИ и общата разпоредба на чл. 59, ал. 2 АПК. Фактическите съображения, свързани с преценката на органа за отсъствието на основателна причина за носене на оръжие от жалбоподателя по чл.58, ал.1, т.10 ЗОБВВПИ, съставляват мотивите за отказа по подаденото заявление по чл. 83, ал. 5 ЗОБВВПИ.

Съдът намира, че в процесното административно производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, основание за отмяна на акта по чл.146, т.3 АПК. Безспорно се установи, че административното производство, започнало със заявление на оспорващия, е с предмет - подновяване срока на разрешение за носене и употреба на огнестрелно оръжие. Това производство е уредено в разпоредбата на чл.87, вр. чл.83, вр. чл.81 ЗОБВВПИ. Съгласно чл.87, ал.1 ЗОБВВПИ в едномесечен срок преди изтичане на срока на разрешението лицето подава заявление по образец за подновяване на разрешението, като прилага посочените в тази разпоредба документи. Ал.3 на същия член сочи, че разрешението се издава по реда на чл.83, т.е. по реда за издаване на първоначално разрешение за носене и употреба на огнестрелно оръжие. След оценка пълнотата и съответствието на подадените документи с изискванията за издаване на разрешение, административният орган, в случая Началника на РУ, предвид разпоредбата на ал.5 на чл.83 от ЗОБВВПИ, или издава исканото разрешение, или мотивирано отказва издаването му. От анализа на посочените разпоредби следва изводът, че крайният акт, с който следва да завърши едно производство от рода на процесното е или за издаване на исканото разрешение, или с отказ за издаването му.

В случая за започналото административно производство заявителят е уведомен, като в съобщението изрично е посочено, че няма основателна причина, която по несъмнен начин да обосновава издаването на разрешението, и му е даден 7-дневен срок да представи писмени възражения и доказателства. В този срок лицето е изложило мотивите си, но не е представило доказателства. Административният орган е извършил необходимите проверки, изяснил е обстоятелствата, които специалният

ЗОВВВПИ предвижда като изисквания за упражняване на правото да се разрешат посочените дейности с огнестрелно оръжие и е издал акт, съобразно направеното със заявлението сезиране – мотивирано е отказал издаването му. Неспазването на предвидения в чл.83, ал.5 ЗОВВВПИ едномесечен срок съдът намира, че не е нарушение, обосноваващо отмяна на акта, тъй като този срок е инструктивен и произнасянето на органа след изтичането му не прави акта незаконосъобразен.

Съдът намира за неоснователни доводите на оспорващия да допуснато нарушение на разпоредбата на чл.83, ал.2 ЗОВВВПИ. Съгласно тази разпоредба органът е длъжен при констатиране на непълноти и/или несъответствия с изискванията на закона да уведоми заявителя и да му даде възможност да ги отстрани. Разпоредбата представлява изрично правило в производството по издаване на разрешителното и е проявление именно на благодетелстващия характер на акта, който се иска да бъде издаден. Разпоредбата сочи кога и какво органът е длъжен да укаже на заявителя. Той трябва да му укаже, че представените документи са непълни или несъответни на изискванията, т. е. че липсват изискуеми от закона документи или че представените не отговарят на изискванията. Например, че липсва документ посочен в чл. 76, ал. 4 ЗОВВВПИ или в някоя от другите разпоредби, или че за някой от посочените в чл. 58, ал. 1 ЗОВВВПИ факти не е представено доказателство или че представеното не съответства на изискванията.

Освен задължението да укаже липсата или несъответствието на изискуем документ законодателят изрично е регламентирал и кои релевантни факти органът установява сам, т. е. за кои факти той събира служебно доказателства по смисъла на чл. 36, ал. 1 АПК. Съгласно чл. 83, ал. 4 ЗОВВВПИ органът служебно проверява обстоятелствата по чл.58, ал.1, т.3, 6 и 7, както и дали срещу лицето има образувано досъдебно производство за умишлено престъпление от общ характер. С тази разпоредба законодателят изрично е разпределил задълженията по събиране на доказателствата между органа и заявителя.

Следователно, органът е длъжен, ако при извършената проверка на съответствието на заявлението и на приложените към него документи със законовите изисквания установи, че липсва изискуем документ, в т. ч. документ, изискван с оглед на правния статус на заявителя и на предмета на исканото разрешително, или че представен документ е непълен, да уведоми заявителя и да му даде срок да отстрани нередовността на документа. Това негово задължение следва както пряко от чл. 83, ал. 2 ЗОВВВПИ, така и от разпоредбата на чл. 9, ал. 4 АПК, която задължава органа да осъществява процесуално съдействие на страните за законосъобразно и справедливо решаване на въпроса – предмет на административното производство. Органът е длъжен, също така, служебно да събере доказателства за посочените в чл.83, ал. 4 ЗОВВВПИ обстоятелства. Тази разпоредба изключва приложимостта на чл. 36, ал. 1 АПК. В случая не става въпрос за нито една от посочените хипотези. С оглед на разпределението на доказателствената тежест между органа и заявителя именно на заявителя е задължението да формулира и да изложи факти и обстоятелства във връзка със сочената цел за издаване на исканото разрешително. Разбира се, задължение на органа е, да извърши проверка за верността на сочените факти в подкрепа на заявената цел. От заявлението на Я. Г. е видно, че той не е заявил цел за издаване на разрешителното. Ответникът ясно е указал на заявителя, че следва да посочи основателна причина, която по несъмнен начин обосновава издаването на исканото разрешение. Каква е причината и как ще бъде установена от заявителя, е

предоставено на преценката на заявителя. Такива са посочени в допълнителната му молба от 07.04.2021 г.

Съдът счита, че процесният отказ е издаден и в съответствие с материалния закон. Предвид препращащата норма на чл.87, ал.3 към разпоредбата на чл.83 ЗОБВВПИ в процедурата за подновяване на разрешението се извършва същата проверка, както и при първоначалното му издаване.

Физическите лица могат да придобиват огнестрелно оръжие и боеприпаси само за граждански цели, така както са посочени в чл.6, ал.3 ЗОБВВПИ. Снабдяването с огнестрелно оръжие за граждански цели в хипотезата на чл. 6, ал. 3, т. 1 ЗОБВВПИ (самоотбрана) е крайна мярка за опазване на обществено значими блага. Поради това доказването на необходимостта от притежаването, носенето и съхранението на огнестрелно оръжие е задължителен елемент от фактическия състав по разрешаване на дейност по ЗОБВВПИ. Законодателят е възложил в тежест на заявителя да обоснове искането си, като представи съответните доказателства в зависимост от конкретното основание, посочено от него, от които да е видно, че действително е налице основателна причина за придобиване на огнестрелно оръжие. Съгласно разпоредбата на чл.58, ал.1, т.10 ЗОБВВПИ разрешения за придобиване и/или съхранение на взривни вещества и пиротехнически изделия, разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, което няма основателна причина - самоотбрана, ловни цели, спортни цели, културни цели, колекциониране. При така установените законови предпоставки, правилно е прието от административния орган, че посочените от заявителя обстоятелства не са от естество да мотивират нуждата от самоотбрана, респективно - не налагат необходимост жалбоподателят да разполага с оръжие. Изложените от него съображения не представляват основателна причина за издаване на исканото разрешение. Съображенията, свързани с предотвратяването на потенциални посегателства срещу личността и имуществото на лицето, не покриват критериите за основателна причина за придобиване на огнестрелно оръжие.

Наред с това обезпечаването на физически и юридически лица по смисъла на чл. 94 ЗОБВВПИ, се осъществява при разрешителен режим, различен от този за самоотбрана. Физическите лица могат да придобиват огнестрелно оръжие и боеприпаси само за граждански цели така, както са посочени в чл.6, ал.3 ЗОБВВПИ . Те не могат да придобиват оръжие за служебни цели, тъй като такива цели имат само физическите и юридически лица, регистрирани като търговци и извършващи съответната търговска дейност или дейност, която изисква да бъде водена по търговски начин.

В тежест на инициралото производството лице е да докаже нуждата от придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелно оръжие, като в конкретния казус при данните по преписката и въз основа на приобщените доказателства изводът, че не са налице материалноправните предпоставки за постановяване на позитивен административен акт по искането на Г., е законосъобразен. Съдът счита, че ответникът правилно е установил фактите, въз основа на тях е направил обосновани фактически изводи и правилно е приложил материалния закон, като е отказал издаването на исканото разрешение.

По горните съображения съдът намира, че оспорената заповед е законосъобразна, поради което жалбата против нея следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода от спора и съгласно чл.143, ал.3 АПК основателно се явява

искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Ответникът е представляван от юрисконсулт, при което и с оглед фактичестката и правна сложност на спора и обема на извършената работа, съдът намира, че на СДВР се дължат разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева по чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, определен съобразно предпоставките по чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, която сума оспорващият следва да бъде осъдено да заплати.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Я. Д. Г. от [населено място] против Отказ за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие №230000-6075/26.04.2021 г., издаден от Началника на 06 РУ-СДВР.

ОСЪЖДА Я. Д. Г. от [населено място] да заплати на СДВР деловодни разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: